

Ο ήρωας Μιχαήλ Ζένιου ζει μέσα στις ψυχές και τις καρδιές όσων των γνώρισαν

[/ Αφιερώματα / Γενικά Θέματα / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Πολυμέσα - Multimedia / Συνεντεύξεις](#)

Για τον ήρωα και αξέχαστο Έφεδρο Ανθυπολοχαγό Μιχαήλ Ζένιου, τις τελευταίες του στιγμές πριν τον σκοτώσουν οι Τούρκοι την 14η Αυγούστου 1974, αλλά και τους λόγους που “ζει” μέχρι σήμερα στις ψυχές και στις καρδιές όσων τον γνώρισαν, μίλησε η αδελφή του Παναγιώτα Ζένιου-Αβάνη στο Πρακτορείο «Ορθοδοξία» (ope.gr).

Ακούστε τα όσα ανέφερε στην τηλεφωνική συνέντευξη με τον δημοσιογράφο του ope.gr, Αντώνη Μακατούνη:

``

Αξιοσημείωτο είναι ότι αυτή την περίοδο ετοιμάζει βιβλίο για τη ζωή και τη δράση του ήρωα μέσα από τις εκατοντάδες αναμνήσεις της (σ.σ. αφού ήταν από τους πιο κοντινούς ανθρώπους που συνδέθηκαν μαζί του) αλλά και τις δεκάδες μαρτυρίες

ανθρώπων που συνδέθηκαν με τον ήρωα και δεν πρόκειται ποτέ να τον ξεχάσουν.

“Γεννηθήκαμε στο χωριό Τρούλλοι της Λάρνακας, 12 με 13 χιλιόμετρα μακριά (σ.σ. από τη Λάρνακα). Ο παππούς μας ήταν Ιερέας και ο Μιχάλης πήγαινε στην εκκλησία μαζί του από πέντε χρονών. Ήμασταν δέκα παιδιά στην οικογένεια, επειδή ήμουν πολύ κοντά στην ηλικία μαζί του, η μητέρα μας μας έστειλε για δουλειές στα χωράφια, στους αγρούς μαζί. Εκείνος ήταν σωματώδης και με βοηθούσε εμένα που ήμουν πιο αδύναμη” αναφέρει η κυρία Παναγιώτα Ζένιου-Αβάνη αρχικά και μεταξύ άλλων.

Εν συνεχεία συμπληρώνει με έμφαση και μεταξύ άλλων, “Πήγε στην Αθήνα για σπουδές στη φυσική. Εκεί έκανε πολλούς φίλους, οι οποίοι μου δίνουν στοιχεία από τις μνήμες τους (σ.σ. για το βιβλίο), είναι πολύ σημαντικά τα όσα μου λένε... Από τους συμφοιτητές του που είναι στην Κύπρο πήρα εξαιρετικά πράγματα, κάθε φορά που μου δίνουν κάτι -κάποιες φορές γραπτώς- δεν αντέχω να τα διαβάσω, κλαίω... Αυτοί οι άνθρωποι μιλούσαν έτσι για εκείνον και πριν πεθάνει” σημειώνει με εμφανή συγκίνηση.

Για τις τελευταίες στιγμές του ήρωα σημειώνει, “Χτυπούσαν με τον όλμο και κάποια στιγμή έπεσε ο όλμος πάνω στον τοίχο του κτηρίου που ήταν πίσω τους και τα θραύσματά του ήρθαν πίσω και έπεσαν πάνω τους. Του αδελφού μου μπήκε ένα θραύσμα από την πλάτη του και βγήκε από την καρδιά...”

Ολοκληρώνοντας η κυρία Παναγιώτα Ζένιου αναφέρεται στο συγκινητικό και συγκλονιστικό “αποχαιρετισμό” της οικογένειάς της στον ήρωα, “Τον είδαμε και ήταν σαν να μας μιλούσε... Ήμασταν τρεις, τέσσερεις από τις αδελφές και περιμέναμε να έρθει η μάνα μας για να πάει πρώτα να τον δει. Την βλέπω και έρχεται, από τη μία πλευρά ο γαμπρός της ο πατήρ Μιχάλης ο ένας και από την άλλη ο άλλος πατήρ Μιχάλης για δει το γιο της τον Μιχάλη. Πήγε η μάνα μου, γονάτισε εκεί γιατί ήταν χαμηλά ο σκελετός, ήταν ολόκληρος και δεν έλειπε ούτε κοκαλάκι. Πήγε στο κεφάλι του, έκανε το σταυρό της και προσκύνησε το κρανίο του. Ακολουθήσαμε και κάναμε όλοι εμείς το ίδιο... Ήταν μία μεγάλη ανακούφιση, τον νιώσαμε παρόντα”.

Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια και τα συναισθήματα της ανιψιάς του ήρωα Ειρήνης Ζένιου που είχαν αποτυπωθεί μέσα από παλαιότερη εργασία της που είχε δημοσιευθεί, “Νιώθω περήφανη για τον θείο μου και δεν λυπάμαι που δεν τον έχουμε σήμερα μαζί μας, γιατί εκείνος έκανε αυτό που ο ίδιος αισθανόταν ως χρέος του απέναντι στην πατρίδα του, που τόσο πολύ αγαπούσε. Λυπάμαι όμως γιατί δεν τον γνώρισα και στερήθηκα την επαφή με ένα πολύ σπουδαίο άνθρωπο”.

Η κ. Παναγιώτα Ζένιου - Αβάνη

ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΑ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΝΙΟΥ

Ο ήρωας Μιχαήλ Ζένιου γεννήθηκε στο χωριό Τρούλλοι της Λάρνακας το 1947. Φοίτησε στο δημοτικό σχολείο των Τρούλλων.

Παιδί πολυμελούς οικογένειας από δέκα συνολικά παιδιά του Ζένιου και της Μαρίας, ανατράφηκε σε περιβάλλον με πλούσια πνευματική ζωή, με βαθιά πίστη στο Θεό και γνήσια αγάπη προς την πατρίδα.

Γι' αυτό, σε ηλικία μόλις 11 χρονών πήρε τον όρκο και έγινε μέλος της ANE, δηλαδή της Αλκίμου Νεολαίας της ΕΟΚΑ, που αποτελούσε την ελπίδα της Εθνοαπελευθερωτικής Οργάνωσης των Κυπρίων.

Όταν έπρεπε να πάει στο γυμνάσιο μετοίκησε στη Λευκωσία για να μπορεί να φοιτήσει στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Εκεί δεν ήταν απλώς άριστος μαθητής αλλά και ενθουσιώδης χριστιανός με έντονη δράση ώστε να γίνει ιδρυτικό μέλος, ομαδάρχης και πρόεδρος του Χριστιανικού Ομίλου Μαθητών Παλουριώτισσας.

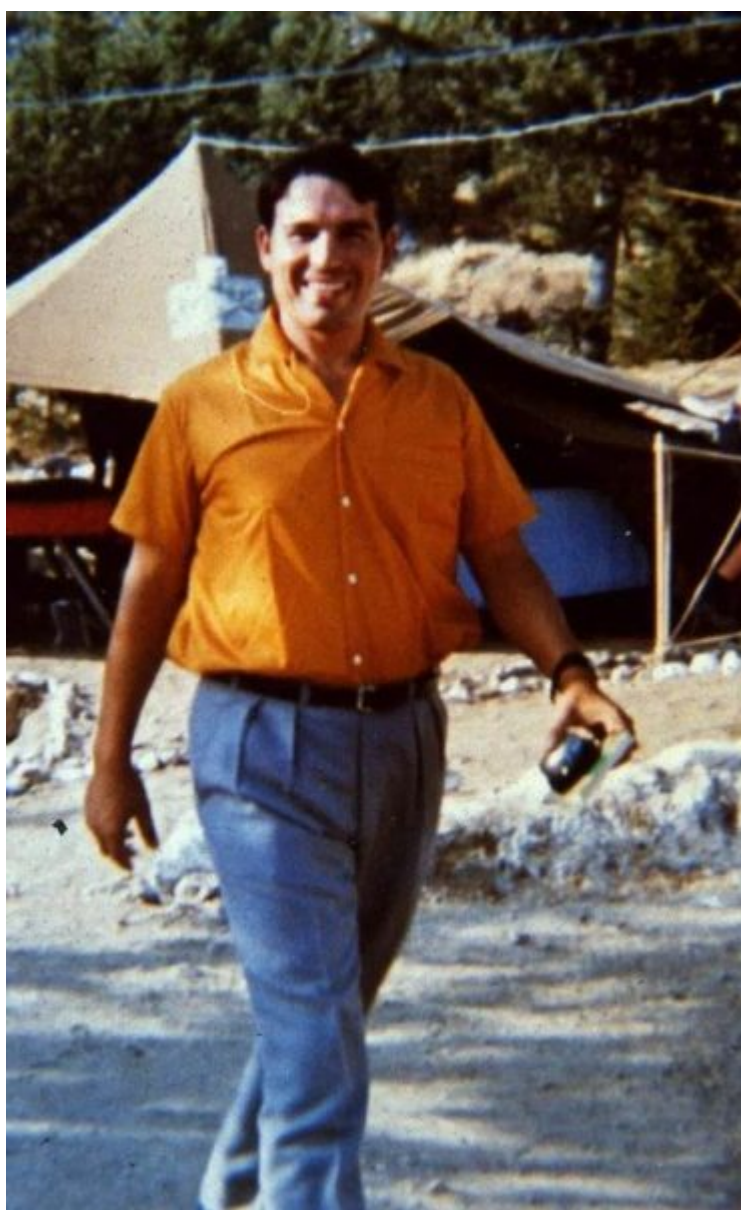

MIXAHA ZENIOY

Τέλειωσε το κλασσικό τμήμα του Παγκυπρίου Γυμνασίου και κατάφερε να πετύχει στις εξετάσεις της Φυσικομαθηματικής Σχολής και να κερδίσει μάλιστα υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών της Ελλάδας. Αφού υπηρέτησε για 15 μήνες ως δόκιμος αξιωματικός στην εθνική φρουρά, πήγε στην Αθήνα για σπουδές. Η φοιτητική του ζωή ήταν και αυτή πλούσια σε εθνική και χριστιανική δράση και ανθρωπιά και αναφέρεται από πολλούς μέχρι σήμερα ως παράδειγμα προς μίμηση.

Τα καλοκαίρια λάμβανε μέρος σε φοιτητικές κατασκηνώσεις στην Ελλάδα και σε αποστολές για ενίσχυση των κατοίκων των παραμεθόριων περιοχών, όπως στα ελληνοαλβανικά σύνορα στην Ήπειρο. Επίσης, επέστρεφε κατά την καλοκαιρινή περίοδο στην Κύπρο και λάμβανε μέρος ως αρχηγός, στις κατασκηνώσεις των Κατηχητικών Σχολείων Παλουριώτισσας, όπου δεν έχανε ευκαιρία να μιλά στους νέους για την πίστη στο Χριστό και την αγάπη προς την Πατρίδα, που ήταν τα δύο ιδανικά στα οποία παρέμεινε πιστός μέχρι το θάνατό του.

Αφού πήρε το πτυχίο του ήρθε στην Κύπρο για να βοηθήσει τους γονείς του και να υποστηρίξει την οικογένειά του. Δυστυχώς, δεν υπήρχαν θέσεις για διορισμό στα δημόσια σχολεία γι' αυτό εργάστηκε ως καθηγητής Φυσικής σε Ιδιωτικές Σχολές αφήνοντας τις πιο άριστες εντυπώσεις στους συναδέλφους, στους γονείς και στους μαθητές του.

Ο Μιχαήλ Ζένιου ανατράφηκε με την ελληνορθόδοξη παιδεία και πρόσφερε με τη σειρά του στη νεολαία τις πολύτιμες εμπειρίες της πνευματικής του ζωής. Δούλεψε ακούραστα για το καλό της νεολαίας της κοινότητας των Τρούλλων, που τον γέννησε, και της κοινότητας της Παλλουριώτισσας, που τον φιλοξένησε.

Παρόλο ότι έζησε λιγότερο από 27 χρόνια, ο ήρωας ήταν πολυγραφότατος. Διασώζονται ομιλίες, ποιήματα, άρθρα και επιστολές του, σε χειρόγραφα ή δημοσιευμένα σε διάφορα περιοδικά.

Έπεσε μαχόμενος ως έφεδρος ανθυπολοχαγός για την υπεράσπιση της ελευθερίας της Κύπρου στις 14 Αυγούστου 1974 στην ακριτική περιοχή του Βορείου Πόλου στη Λευκωσία και τον έθαψαν χωρίς κηδεία σε ομαδικό τάφο στο Κοιμητήριο Λακατάμειας, το οποίο είχε μετατραπεί σε στρατιωτικό κατά την περίοδο της Τουρκικής εισβολής.

Το 2001 βρέθηκε μετά από περιπέτειες ολόκληρο το λείψανό του και στις 27 Οκτωβρίου του ίδιου χρόνου έγινε η κηδεία του ήρωα με απόδοση τιμών από την Εκκλησία και την Πολιτεία.

